

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1367/06
27.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Љубице Милутиновић, Софије Вагнер-Личеноски, Љиљане Ивковић-Јовановић и Надежде Радевић, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа АБ, адвокат, против туженог "ББ", коју заступа законски заступник Јавни правобранилац Општине Вождовац у Београду, ради поништаја решења о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против решења Окружног суда у Београду, Гж.1 1411/06 од 14.04.2006. године, у седници већа одржаној 27.12.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против решења Окружног суда у Београду, Гж.1 1411/06 од 14.04.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Окружног суда у Београду, Гж. 1 1411/06 од 14.04.2006. године, одбијена је жалба тужиље и потврђено решење Петог општинског суда у Београду, П. 1 339/04 од 14.10.2005. године, којом је одбачена тужба као недозвољена.

Против решења Окружног суда у Београду, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиље, у смислу члана 399. у вези са чланом 491.став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 125 од 22.11.2004. године), Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361.став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању решењем туженог број 247/1-03 од 02.07.2003. године тужилји је отказан уговор о раду број 127/3-98 од 30.04.1998. године и утврђено да јој престаје радни однос код туженог, јер је стекла статус нераспоређеног радника и признато јој је право на отпремнину. Тужиља је ово решење примила 02.07.2003. године и против овог решења није изјавила приговор, већ је поднела тужбу првостепеном суду 12.07.2003. године. Тужени је установа од посебног друштвеног интереса, која обавља делатност, односно послове којима се остварује задовољавање потреба грађана и организација у области културе, образовања и физичке културе.

Правилном применом материјалног права одбачена је тужба као недозвољена.

Према одредби члана 3. Закона о јавним службама ради обезбеђења остваривања права утврђених законом и других законом утврђених интереса у области образовања, науке, културе, физичке културе, ученичког и студентског стандарда, здравствене заштите, социјалне заштите, друштвене бриге о деци социјалног осигурања, здравствене заштите животиња, оснивају се установе, одредбом члана 23. овог закона прописано је да се у погледу права, обавеза и одговорности запослених у установама из члана 3. овог Закона примењују прописи о запосленим у државним органима, ако законом није друкчије одређено.

Како је тужени основан као установа од посебног друштвеног интереса, који обавља делатност, односно послове којима се остварује задовољавање потреба грађана и организација у области културе, образовања и физичке културе и пружања услуга корисницима, ради стицања одређене добити (члан 1. Статута) и организован је као установа (јавна служба), од посебног друштвеног интереса, следи да се на ову радну средину примењује Закон о радним односима у државним органима, и одредба члана 71, који се односи на остваривање и заштиту права запослених. Према овој норми против сваког решења и другог акта којим је одлучено о правима и обавезама запослених односно постављених лица запослени има право да поднесе приговор. Приговор се подноси у року од 8 дана од дана уручења решења или другог акта, а надлежни орган је дужан да о њему одлучује у року од 15 дана од дана подношења приговора. Ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице није задовољно одлуком функционера поводом поднетог приговора, запослени се може обратити надлежном суду у року од 15 дана. Према томе нужна претпоставка за судску заштиту је покушај претходне интерне заштите, која се остварује подношењем приговора надлежном органу.

Тужиља је била поучена о овом праву, јер побијана одлука садржи поуку о правном средству, односно да

може поднети приговор Управном одбору туженог у року од 8 дана од дана уручења истог. Међутим, она није поступила по закону, односно није поднела приговор, већ је поднела тужбу суду, па је правилан закључак нижестепених судова да тужба није дозвољена.

Неосновани су ревизијски наводи о погрешној примени члана 105. Закона о раду, јер је оспорено решење донето на основу члана 105, 117. и 117. Закона о раду ("Службени гласник РС" број 70/2001), али то не значи да се дозвољеност права на судску заштиту цени према овом закону. Ово из разлога што се Закон о раду примењује и на туженог, али само као супсидијарни пропис, а применом одредбе члана 1. став 3. Закона о радним односима у државним органима, којим је прописано да се на запослене примењују прописи о радним односима у погледу оних права, обавеза и одговорности која законом нису посебно уређена. Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној правној поуци о правном леку, који тужила није искористила, јер није поднела приговор.

Неосновани су и наводи ревизије да је погрешно примењен члан 71. Закона о радним односима у државним органима а као разлог наводи да је тужила поучена да приговор поднесе Управном одбору а не функционеру. Правилан је закључак другостепеног суда да је одредбом члана 71. став 3. Закона о радним односима у државним органима прописано да се приговор подноси функционеру, али тужила је ову околност могла да истиче у приговору поднетом Управном одбору, када не би могла трпети штетне последице када би приговор био поднет ненадлежном органу. Међутим, тужила није искористила право на приговор. Решење о престанку радног односа тужиле донето је у складу са чланом 57. став 3. Појединачног колективног уговора, према коме запослени који није задовољан коначном одлуком – решењем директора, односно управног одбора може да покрене спор ради заштите својих права код надлежног суда. Правилан је закључак да се коначном одлуком сматра одлука директора, односно Управног одбора, али ова одредба не говори о процедури у којој та одлука добија својство коначности, па је за право на остваривање судске заштите потребно претходно остварити интерну заштиту у форми подношења приговора надлежном органу, што тужила није користила.

Из изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ.